

[Lis Grøes.]

og det er dette, at kun 35 pct. af samtlige kvinder føder hjemme. Jeg synes ikke, man kan bruge „kun“ i den forbindelse. Jeg minder om, at socialdemokratiet stadig er landets største parti og ligger på et procenttal deromkring.

Så er der uddannelsen. Vi har jo drøftet spørgsmålet om obligatorisk uddannelse, og det har ikke været muligt for os at trænge igennem i udvalget over for regeringspartierne med det synspunkt, at tiden er moden til obligatorisk uddannelse for disse grupper. Det er blevet anført, at man mener, at det for tiden er betænkeligt. Den kender vi jo godt, det er god konservativ tankegang; det gør mig bare lidt sørgmodig, at også de radikale er faldet for denne konservative tankegang, at tiden ikke er moden. Jeg vil gerne minde om, at da vi sidst havde dette lovområde til behandling, lykkedes det udvalget at vinde tilslutning hos den daværende minister til tanken om at få en obligatorisk ordning for samtlige kommuner. Det lykkedes udvalget under behandlingen at få dette i havn, og det lykkedes at få ministeren gjort mindet for det. Det er mig en sorg, at det ikke på tilsvarende måde har været muligt i denne omgang at påvirke ministeren og regeringspartierne, og jeg mener i virkeligheden, at det er temmelig katastrofalt. Sandheden er jo, at der er mangel på disse hjælpere ud over landet, og man har argumenteret med, at der ville blive en yderligere mangel, såfremt man fik den obligatoriske uddannelse. Jeg mener lige tværtimod, at det, at man betragter dette område som noget, der kræver en vis uddannelse, vil få flere til at blive interesseret i området; de vil være glade for uddannelsen. Alle erfaringer tyder på, at de kvinder, der har gennemgået en sådan uddannelse, har været glade for den, og det er udtrykkelig anført i en af besvarelserne, at det giver bedre og stabilere korps.

Nu er der jo tid imellem anden og tredje behandling til at besinde sig, og jeg vil da gerne opfordre til, at man endnu en gang overvejer, om det virkelig er rimeligt at skyde løsningen af dette spørgsmål 3 år ud i fremtiden. Jeg er selvfølgelig tilfreds med, at man dog har sat en revisions-

bestemmelse ind; det vil sige, at så kan man tage fat på spørgsmålet om 3 år igen og måske om 4 år få det igennem. Men vi må jo gøre os klart, at det er ikke alene et spørgsmål om en paragraf i en lov, det er jo også et spørgsmål om, at uddannelsesstederne skal opbygges, og dér vil det være af stor betydning, hvis vi i dag tager beslutningen og siger: bevar mig vel, det behøver ikke endeligt at træde i kraft før om de 3 år, det tager sin tid at få udbygget uddannelsesstederne, men lad os gå i gang nu.

Jeg er tilfreds med, at problemerne omkring børns sygdom er klargjort helt gennem de spørgsmål, vi har stillet. Jeg kunne have ønsket, at det stod helt klart i loven, men bøjer mig for, at der dog står, at hvis der ikke er nogen i hjemmet til at passe syslerne dér, så kan man få en husmoderafløser; jeg er også glad for, at vi har fået det svar, at ordningen kan iværksættes straks og rekvisitionen kan skaffes senere.

Jeg vil også gerne takke for ministerens imødekommenhed med hensyn til løn efter anciennitet, idet jeg har forstået, at såfremt man ved kollektive overenskomster fastlægger en sådan løn efter anciennitet, vil ministeriet være parat til i refusionsordningen at anerkende princippet. Jeg tror også et sådant lønsystem vil kunne bidrage til, at vi får et fast og solidt korps.

Som sagt, jeg omfatter denne lovgivning med virkelig megen varme. Jeg tror, at der er mange mennesker i dette land, der har været i den situation, at de har haft brug for husmoderafløsere og hjemmehjælpere, og jeg tror, at alle ville glæde sig, hvis vi fra nu af virkelig fik faste bestemmelser om uddannelsen.

Gerda Møller: Både under førstebehandlingen og under udvalgsarbejdet har vanskeligheden ved at fremskaffe det nødvendige antal husmoderafløsere og hjemmehjælpere været drøftet og i den forbindelse også, hvor store krav man bør stille til uddannelsen af dette personale. Det er der jo i og for sig ikke noget mærkværdigt i, eftersom det på disse arbejdsområder såvel som på alle andre områder inden for socialforsorgen er afgørende nødvendigt, at der både er et tilstrækkeligt stort personale til rådighed og helst også et tilstrækkeligt